

UWV gaat te ver in aansprakelijk stellen van controllers

De Nederlandse sociale-verzekeringswetgeving biedt sinds 1987 de mogelijkheid om bestuurders van insolvente bedrijven aansprakelijk te stellen voor achterstallige sociale-verzekeringspremie en loonbelasting. Niet alleen degenen die formeel als bestuurder zijn aangesteld, de zogenaamde statutaire bestuurders, lopen het risico aansprakelijk te worden gesteld. De wet biedt ook de mogelijkheid dat de zogenaamde beleidsbepaler aansprakelijk wordt gesteld. De beleidsbepaler is degene van wie aan-

ming, omdat hij vóór het faillissement ten behoeve van de later gefailleerde onderneming contact had met de bank en de belastingdienst. De aanwezigheid van correspondentie met bank en fiscus én het feit dat de betrokken werknemer een financiële functie had, en daardoor kennis had van de financiële situatie van het bedrijf, waren voor het uitvoeringsinstituut UWV voldoende bewijs om te concluderen dat de betrokkene beleidsbepaler was in de zin van de wettelijke aansprakelijkheidsbepalingen.

Daarmee geeft het uitvoeringsinstituut UWV een andere uitleg aan het begrip beleidsbepaler dan naar mijn mening uit de desbetreffende wetgeving voortvloeit. Immers, een werknemer met een leidinggevende functie bepaalt niet altijd het beleid van de vennootschap waar hij bij betrokken is, om het mild uit te drukken.

Voorts dient te worden voorkomen dat werknemers onnodig en ten onrechte door uitvoeringsinstellingen als belastingdienst en UWV aansprakelijk worden gesteld. Als aansprakelijkstelling plaats vindt vanwege het feit dat iemand beleidsbepaler zou zijn, dient de uitvoeringsinstelling zorgvuldig na te gaan of de betrokkene daadwerkelijk feitelijke macht heeft of had. De maatschappelijke functie van de uitvoeringsinstelling brengt dat met zich mee. Daarbij dient de uitvoeringsinstelling er rekening mee te houden dat werknemers in de praktijk en bij de uitvoering van door bestuurders ontwikkeld beleid intensief betrokken zijn bij belangrijke contacten met bank en fiscus, zeker als het werknemers met een financiële functie betreft, zoals controllers en hoofden administratie.

Dergelijke contacten horen er niet toe te leiden dat die werknemers in het schootsveld van een uitvoeringsinstelling als het UWV komen te liggen met als consequentie onterechte en onnodige advocaatkosten en stress.

ELLEN TIMMER

Mr Ellen C. Timmer is advocate bij Pellicaan Advocaten, dat een strategische alliantie heeft met accountantsorganisatie Mazars.

Uitvoeringsinstelling dient zorgvuldig na te gaan of betrokkene feitelijke macht heeft

is dat hij het beleid van het lichaam heeft bepaald of mede heeft bepaald als ware hij een bestuurder.

De bedoeling van deze wettelijke bepaling is de mogelijkheid te bieden degenen die werkelijke zeggenschap hebben binnen de insolvente onderneming aansprakelijk te stellen, ook al zijn ze niet als statutair bestuurder aangesteld. Daarmee wordt voorkomen dat degenen die in feite verantwoordelijk zijn hun aansprakelijkheid kunnen ontlopen door stromannen aan te stellen die niet verantwoordelijk gehouden kunnen worden.

De nieuwste ontwikkeling op dit gebied is dat het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) werknemers met een financiële functie aansprakelijk stelt voor de premieschulden van bedrijven waarbij zij betrokken waren, ook al waren zij geen statutair bestuurder. In een onlangs door het uitvoeringsinstituut uitgevaardigde aansprakelijkstelling wordt iemand aangemerkt als beleidsbepaler, en aansprakelijk gesteld voor premieschulden van de failliete onderne-

Eigenwijze l

Op 5 augustus verscheen een artikel op de voorpagina van het FD met als kop: 'Hoge Raad scherpt zorgplicht van banken aan'. Andere kranten kwamen in die week met nog spraakmakender koppen: 'Banken moeten eigenwijze beleggers gaan weigeren' (Telegraaf) en 'Banken moeten eigenwijze optiebeleggers gaan weigeren' (Volkskrant). De indruk ontstond dat de Hoge Raad op 11 juli een baanbrekend arrest had gewezen, dat de beleggerswereld op zijn kop zou zetten.

Na bestudering van dit arrest blijkt dit niet het geval. De Hoge Raad doet een uitspraak over een regel die al geruime tijd in regelgeving en jurisprudentie bestaat: 'Geen saldo, geen effectentransactie'.

De Hoge Raad bevestigt dat een belegger die over onvoldoende middelen beschikt, geen nieuwe opties

Het recente arr
alleen om het b
beleggers, oord

Als regel geldt: 'Geen saldo, geen effectentransactie'

mag schrijven. Zou een belegger immers nieuwe opties schrijven, dan neemt hij verplichtingen op zich waarvoor hij direct dekking moet aanhouden. De dekking wordt voorgeschreven door de beurs en moet zeker stellen dat de belegger van de transactie kan voldoen aan zijn verplichtingen. Als de dekking onvoldoende is, dient de belegger onder de huidige regelgeving binnen vijf werkdagen, uitzonderingen daargelaten, het tekort aan te zuiveren. Zorgt hij niet tijdig voor aanzuivering, dan moet de bank maatregelen treffen. Dit kan ook het beëindigen van de optiepositie betekenen.

In het arrest van de Hoge Raad spelen twee aspecten. Ten eerste de genoemde regel dat nieuwe, geschreven optietransacties niet mogen als de middelen ontbreken. Ten tweede de effectenbevoorschotting: een vorm van kredietverlening waarbij de klant tegen onderpand van zijn effectenportefeuille rood mag staan op zijn effectenrekening. Daarbij wordt geen absolute kredietlimiet overeengekomen, maar kan het debetsaldo oplopen tegen meestal zeventig procent van de

beurswaarde van de effectenportefeuille, of effectendekking.

Door een dalende waarde van de portefeuille kan de bel dekking lopen. Dan moet de belegger onder de huidige regelgeving binnen vijf werkdagen de dekking aanvullen, he zuiveren. Als hij dit niet doet, kan de bank maatregelen nemen. Het kan betekenen dat de belegger van de portefeuille liquide middelen moet afgeven, zodat de marges worden afgenomen.

Het arrest van 11 ju

